

Arrest

nr. 255 972 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KONINGS *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou van etnische groep en soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp X, gelegen in het district Bagram van de provincie Parwan. Op tweejarige leeftijd verhuisde uw familie vanwege het conflict in Afghanistan naar Pakistan. Hier woonden jullie voor vier jaar. Toen u zes jaar oud was, keerde uw familie terug naar het dorp Hassankhel. U verbleef verder in Hassankhel tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging nooit naar school en werkte niet. U hielp uw vader op jullie landbouwgronden en in de boomgaarden.

Uw broer (...) werkt voor zo'n vijf of zes jaar als kok voor de Amerikanen op de luchthaven in Bagram. In 2017 kwam er een algemene aankondiging van de taliban dat alle jongeren hun jobs bij de Amerikanen of de Afghaanse overheid moesten stilleggen. In uw regio werd er echter weinig gehoor gegeven aan deze aankondiging. Twee dagen later werden zes bewakers die samenwerkten met de Amerikanen op weg naar de luchthaven van Bagram aangevallen door de taliban. Vijf van hen kwamen om het leven, en eentje was gewond. Die nacht ging uw broer niet naar zijn werk. Hij bleef thuis voor twee dagen. Na deze twee dagen ontving uw vader een brief. De taliban schreven in de brief dat uw broer zijn job moest stoppen, en dat hem hetzelfde zou overkomen als die bewakers wanneer hij niet zou gehoorzamen. Opnieuw ging uw broer twee dagen niet naar zijn werk. De derde dag na de brief vertelde uw broer aan uw vader dat hij naar zijn werk zou gaan en alle problemen zou uitleggen aan zijn baas. Hij ging naar de luchthaven, waarna jullie anderhalve maand tot twee maanden niets meer van uw broer hoorden. Na ongeveer twee maanden belde uw broer uw vader op. Hij zei dat de Amerikanen hem een visum en een vliegticket hadden gegeven en dat hij diezelfde dag nog zou vertrekken naar de Verenigde Staten. Sindsdien leeft uw broer (...) in Houston, Texas.

Zo'n tien tot twaalf dagen na het vertrek van uw broer, leverden de taliban een brief af voor u. Hierin stond dat uw broer als spion naar de Verenigde Staten vetrokken was, en dat uw vader u daarom moest overleveren aan de taliban. Eén dag later in de nacht vielen de taliban uw huis binnen. Uw vader bevond zich in zijn kamer, en u bevond zich samen met uw moeder en zussen in de andere kamer. Ze gingen naar uw vader en vroegen hem waar u was. Hij zei dat hij het niet wist, en de taliban sloegen hem. De taliban kwamen naar de kamer waarin u zich bevond. Uw moeder had een kleed van uw zus gegeven en een sjaal om uw lichaam en gezicht te bedekken. De taliban zagen bijgevolg enkel vrouwen toen ze die kamer binnenkwamen, waarna ze de kamer verlieten. Na zo'n vijftien minuten verlieten ze het huis. Ze stelden nog dat ze uw vader zou doden, wanneer hij zijn zoon niet naar hen bracht.

In de ochtend bracht uw moeder u naar de weg. U droeg opnieuw vrouwenkleden. Ze stak u in een auto en gaf u wat geld. U ging naar Kabul en bleef daar twee nachten op straat. Ondertussen regelde uw vader uw reis. Van Kabul reisde u verder naar de provincie Nimroz. U reisde verder via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 5 februari 2020. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 10 februari 2020. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u zich niet aansloot bij hen nadat uw broer naar de Verenigde Staten was vertrokken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), een dreigbrief van de taliban (origineel), een pagina uit het paspoort van uw broer (...) met een visum voor de Verenigde Staten (kopie), het rijbewijs van uw broer in de Verenigde Staten (kopie), de 'permanent resident' kaart van uw broer in de Verenigde Staten (kopie) en twee certificaten van de job van uw broer voor de Amerikanen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u niet inging op hun eis om zich aan te sluiten bij hen, dit omwille van het feit dat uw broer naar de Verenigde Staten vluchtte. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Allereerst baseert u uw persoonlijke vrees op het profiel van uw broer en zijn vlucht uit Afghanistan. Naast het feit dat het CGVS het profiel van uw broer niet betwist, benadrukt het CGVS evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient derhalve individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij u op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die problemen zou gekend hebben en naar het buitenland vertrokken zou zijn, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waarvan het CGVS van mening is dat u hieromtrent in gebreke blijft. U blijkt immers op geen enkele wijze in staat uw vrees jegens de taliban op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen (zie infra).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het profiel van uw broer als kok voor de Amerikanen niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren in regio's niet onder controle van de taliban. Zijn profiel als kok bij de Amerikanen waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat daarbovenop ook niet voor een toekenning van internationale bescherming. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Verder betwist het CGVS niet dat uw broer (...) zich sinds 2017 in de Verenigde Staten vestigde. U slaagt er echter niet in om aan te tonen dat u zelf problemen hebt gekend met de taliban.

Zo stelde u persoonlijke problemen gekregen te hebben met de taliban vanwege het feit dat uw broer naar de Verenigde Staten vertrokken was (CGVS, p.15). U slaagt er echter niet in deze vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. Ten eerste ontving u zo'n tien tot twaalf dagen na het vertrek van uw broer (...) een brief van de taliban (CGVS, p.17). Deze brief stelt dat uw broer zijn job niet stopte, dat hij vertrok naar de Verenigde Staten als spion en dat uw vader u in de plaats aan de taliban moest aanbieden (documentenmap, document 2). U stelt dat de brief tien tot twaalf dagen na het vertrek van uw broer afgeleverd zou zijn (CGVS, p.17). Op de documenten van uw broer omtrent zijn verblijf in de Verenigde Staten valt af te lezen dat hij reeds sinds 7 juni 2017 in de Verenigde Staten aanwezig was (documentenmap, document 5). De datum op de brief van de taliban dateert echter van 7 september 2017, hetgeen zo'n drie maanden na zijn vertrek is, en niet tien tot twaalf dagen, zoals u beweerde. Deze frappante tegenstrijdigheid doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze dreigbrief. Verder wordt het geloofwaardige karakter van de brief van de taliban ondermijnd door de regio van herkomst, die vermeld wordt op de brief. Zo is de brief afkomstig van de taliban die gevestigd zijn in het district Tagab van de provincie Kapisa. Nochtans is er ook in uw eigen regio taliban actief, hetzij in het geheim (CGVS, p.10). Waarom de taliban van een andere regio de moeite zouden doen om u een brief te zenden, blijft een vraagteken. Het is dan ook opmerkelijk dat de brief niet afkomstig is van de taliban die gevestigd zijn in uw eigen regio. Bovendien blijkt uit bijgevoegde objectieve informatie dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke.

Een tweede incident inzake de gedwongen rekrutering van de taliban in uw hoofde betreft de inval van de taliban in uw huis. Naargelang uw verklaringen zou deze inval plaatsgevonden hebben één dag na de afgifte van de dreigbrief (CGVS, p.17). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban in eerste instantie een brief sturen waarin ze u bevelen zich aan te sluiten bij hen, maar u daarna niet enige tijd geven om tot deze actie over te gaan. Het nut van de dreigbrief wordt hiermee volledig teniet gedaan. Verder doen de taliban de moeite om uw huis binnen te vallen, maar druipen ze af als makke lammetjes wanneer ze u niet direct vinden. Bovendien doen ze hier weinig moeite toe. Indien de taliban u zo nodig te pakken willen krijgen dat ze uw huis binnenvallen, kan minstens verwacht worden dat ze uw huis grondiger zouden doorzoeken of de aanwezige personen zouden controleren. Het feit dat ze dit niet doen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U zou aan hen ontsnapt zijn doordat

u zich als vrouw gekleed had. U haalt aan dat ze niets met vrouwen hebben (CGVS, p.15), dat de taliban geen gezichten kan blootleggen en dat ze niet zomaar kunnen vragen wie die persoon is (CGVS, p.17). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban zelfs geen vragen zouden kunnen stellen aan de vrouwen in de kamer, waartoe u op dat moment leek te behoren, of aan uw vader omtrent de identiteit van de aanwezige vrouwen in het huis. Dat uw vader omtrent de aanwezige vrouwen geen enkele verklaring diende af te leggen aan de taliban, doet sterk de wenkbrauwen fronsen. Dat de taliban er bijgevolg niet alles aan deden om u te vinden, en zich plots dermate principieel zouden opstellen, is weinig aannemelijk.

Ook kon u de volgende dag uw huis verlaten, weliswaar in vrouwenkleren, zonder dat de taliban hier iets van opmerkten (CGVS, p.15). U reisde van uw dorp naar Kabul, en hoorde nooit meer iets van de taliban (CGVS, p.19, 20). Het is echter zeer opmerkelijk dat de taliban enerzijds uw huis binnenvallen en u hoogstndringend willen rekruteren, maar anderzijds na deze inval nooit meer iets van zich lieten horen. Nochtans stelden ze bij hun bezoek aan uw huis dat ze uw vader zouden doden, wanneer hij zijn zoon, u dus, niet zou overgeven aan hen (CGVS, p.18). Er werd bijgevolg nooit gevolg gegeven aan hun bedreigingen. Anderhalve maand na uw vertrek verhuisden uw ouders en zussen naar Kabul (CGVS, p.6, 20). In de tijd tussen uw vertrek en de verhuis van uw gezin naar Kabul, kwamen er geen brieven meer van de taliban en kwamen ze niet opnieuw naar uw huis (CGVS, p.20). Na de verhuis van uw gezin naar Kabul, zou er geen informatie meer zijn omtrent verdere bedreigingen van de taliban (CGVS, p.20). U stelt dat u en uw familie geen contact meer zouden hebben met iemand in het dorp waar jullie woonden (CGVS, p.20). Hier ken echter geen geloof aan gehecht worden. Zo gaat uw vader af en toe nog in het geheim naar het dorp om de inkomsten van de gronden te innen (CGVS, p.6) en leven er nog steeds een maternale oom en tante, en een paternale oom in uw dorp van herkomst. Dat uw ouders bijgevolg geen enkel contact meer zouden hebben met iemand uit uw dorp in Bagram, is niet aannemelijk. Indien de taliban na de verhuis van uw gezin nog naar uw huis gekomen zouden zijn, of naar u op zoek waren geweest, kan verwacht worden dat verschillende personen uit het dorp uw ouders hiervan op de hoogte konden gebracht hebben. Het feit dat er geen nieuws kwam, ondermijnt enkel verder de geloofwaardigheid van de vrees in uw hoofde jegens de taliban. Voorts merkt het CGVS nog op dat indien uw ouders effectief naar Kabul verhuisd zijn, dit ten gevolge van eender welke reden kan geweest zijn. U toont op geen enkele manier aan dat uw ouders in Kabul gingen wonen omwille van de problemen die uw familie zou gekend hebben door de taliban. Verder ondervinden uw ouders ook in Kabul geen problemen meer door de taliban (CGVS, p.20). U haalt nog aan dat uw ouders niet vaak buitenkomen in Kabul uit vrees ook daar herkend te worden en bijgevolg problemen te ondervinden (CGVS, p.20). Er kan echter verwacht worden dat ze minstens voor noodzakelijke levensbenodigdheden het huis moeten verlaten. Dat ze hier bijgevolg in slagen zonder enige problemen, doet verder een afbreuk aan de door u voorgestelde vrees.

Volledigheidshalve kan hierbij nog worden vermeld dat uw verklaringen omtrent uw gedwongen rekrutering niet overeenstemmen met uit objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familie en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij wordt beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Een kopie van deze informatie werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en herkomst aan, hetgeen hier niet betwist wordt. De dreigbrief van de taliban werd supra reeds besproken. Er kan, zoals supra aangehaald, weinig geloofwaardigheid gehecht worden aan deze brief. De drie documenten omtrent het verblijf van uw broer (...) in de Verenigde Staten, namelijk de pagina uit zijn paspoort met een visum voor de Verenigde Staten, zijn rijbewijs en zijn verblijfskaart, staven louter het feit dat uw broer in de Verenigde Staten verblijft, hetgeen niet betwist wordt. De drie documenten bewijzen echter op geen enkele manier de problemen die zowel u, als uw broer gekend zouden hebben door de taliban. Ook de twee certificaten van de job van uw broer tonen de vrees voor vervolging in uw hoofde niet aan. Ze bewijzen louter de job van uw broer, waar niet aan getwijfeld wordt. Ook hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde

hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te

kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, (pag. 1-54 en 271-278, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. De provincie wordt omschreven als een van de relatief rustige provincies in Afghanistan. De Taliban zijn er actief in een aantal districten, van waaruit zij aanvallen uitvoeren op de hoofdstad en de NAVO-faciliteit in Bagram. De aanwezigheid van ISKP werd ook opgemerkt na één incident dat aan de groep werd toegeschreven, met name een raketaanval op de luchtmachtbasis te Bagram in april 2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het geweld dat er plaatsvindt, is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard. Het betreft enerzijds aanvallen van opstandelingen (hoofdzakelijk de taliban) op militaire controleposten, op konvoien en op militaire basissen, alsook doelgerichte moorden op leden van het leger, de politie en het NDS. Het ANDSF voert er ook anti-terreuroperaties uit. Verder wordt melding gemaakt van raketaanvallen van de taliban op de militaire basis te Bagram, op zendmasten en op controleposten. Het gros van de incidenten waarbij gebruik gemaakt wordt van bembommen of IED's was eveneens gericht op de Afghaanse veiligheidsdiensten. ACLED registreerde voorts lucht-/droneaanvallen uitgevoerd door het Afghaanse leger en de NAVO. Tijdens de verslagperiode werd er amper melding gemaakt van intern ontheemden (IDP's) die de provincie verlaten omwille van conflictgerelateerd geweld.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Parwan ruw geschat 710.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 246 burgerslachtoffers vielen. 1/3 van de slachtoffers viel te betreuren bij een aanslag op een verkiezingsrally van president Ashraf Ghani in september 2019. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 50 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 187 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Parwan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Parwan werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar het willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Parwan sinds de publicatie voornoemde EASO Guidance Note weliswaar gewijzigd is, doch niet op een zodanige wijze dat dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De provincie Parwan is een gebied waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van de burger in de provincie Parwan kan slechts vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Parwan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar u niet inging op hun eis om zich aan te sluiten bij hen, dit omwille van het feit dat uw broer naar de Verenigde Staten vluchtte. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Allereerst baseert u uw persoonlijke vrees op het profiel van uw broer en zijn vlucht uit Afghanistan. Naast het feit dat het CGVS het profiel van uw broer niet betwist, benadrukt het CGVS evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, zijnde u, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient derhalve individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij u op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. U kan zich derhalve geenszins louter steunen op een familielid die problemen zou gekend hebben en naar het buitenland vertrokken zou zijn, doch dient u op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u in uw land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, waarvan het CGVS van mening is dat u hieromtrent in gebreke blijft. U blijkt immers op geen enkele wijze in staat uw vrees jegens de taliban op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen (zie infra).

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het profiel van uw broer als kok voor de Amerikanen niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat hij een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren in regio's niet onder controle van de taliban. Zijn profiel als kok bij de Amerikanen waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat daarbovenop ook niet voor een toekenning van internationale bescherming. Uit objectieve informatie blijkt immers dat de taliban niet de motivatie hebben om low profile personen buiten de regio's waar ze de controle hebben te viseren. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Verder betwist het CGVS niet dat uw broer (...) zich sinds 2017 in de Verenigde Staten vestigde. U slaagt er echter niet in om aan te tonen dat u zelf problemen hebt gekend met de taliban.

Zo stelde u persoonlijke problemen gekregen te hebben met de taliban vanwege het feit dat uw broer naar de Verenigde Staten vertrokken was (CGVS, p.15). U slaagt er echter niet in deze vrees in uw hoofde aannemelijk te maken. Ten eerste ontving u zo'n tien tot twaalf dagen na het vertrek van uw broer (...) een brief van de taliban (CGVS, p.17). Deze brief stelt dat uw broer zijn job niet stopte, dat hij vertrok naar de Verenigde Staten als spion en dat uw vader u in de plaats aan de taliban moest aanbieden (documentenmap, document 2). U stelt dat de brief tien tot twaalf dagen na het vertrek van uw broer afgeleverd zou zijn (CGVS, p.17). Op de documenten van uw broer omtrent zijn verblijf in de Verenigde Staten valt af te lezen dat hij reeds sinds 7 juni 2017 in de Verenigde Staten aanwezig was (documentenmap, document 5). De datum op de brief van de taliban dateert echter van 7 september

2017, hetgeen zo'n drie maanden na zijn vertrek is, en niet tien tot twaalf dagen, zoals u beweerde. Deze frappante tegenstrijdigheid doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze dreigbrief. (...)

Een tweede incident inzake de gedwongen rekrutering van de taliban in uw hoofde betreft de inval van de taliban in uw huis. Naargelang uw verklaringen zou deze inval plaatsgevonden hebben één dag na de afgifte van de dreigbrief (CGVS, p.17). Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban in eerste instantie een brief sturen waarin ze u bevelen zich aan te sluiten bij hen, maar u daarna niet enige tijd geven om tot deze actie over te gaan. Het nut van de dreigbrief wordt hiermee volledig teniet gedaan. Verder doen de taliban de moeite om uw huis binnen te vallen, maar druipen ze af als makke lammetjes wanneer ze u niet direct vinden. Bovendien doen ze hier weinig moeite toe. Indien de taliban u zo nodig te pakken willen krijgen dat ze uw huis binnenvallen, kan minstens verwacht worden dat ze uw huis grondiger zouden doorzoeken of de aanwezige personen zouden controleren. Het feit dat ze dit niet doen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U zou aan hen ontsnapt zijn doordat u zich als vrouw gekleed had. U haalt aan dat ze niets met vrouwen hebben (CGVS, p.15), dat de taliban geen gezichten kan blootleggen en dat ze niet zomaar kunnen vragen wie die persoon is (CGVS, p.17). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban zelfs geen vragen zouden kunnen stellen aan de vrouwen in de kamer, waartoe u op dat moment leek te behoren, of aan uw vader omtrent de identiteit van de aanwezige vrouwen in het huis. Dat uw vader omtrent de aanwezige vrouwen geen enkele verklaring diende af te leggen aan de taliban, doet sterk de wenkbrauwen fronsen. Dat de taliban er bijgevolg niet alles aan deden om u te vinden, en zich plots dermate principieel zouden opstellen, is weinig aannemelijk.

Ook kon u de volgende dag uw huis verlaten, weliswaar in vrouwenkleden, zonder dat de taliban hier iets van opmerkten (CGVS, p.15). U reisde van uw dorp naar Kabul, en hoorde nooit meer iets van de taliban (CGVS, p.19, 20). Het is echter zeer opmerkelijk dat de taliban enerzijds uw huis binnenvallen en u hoogstingend willen rekruteren, maar anderzijds na deze inval nooit meer iets van zich lieten horen. Nochtans stelden ze bij hun bezoek aan uw huis dat ze uw vader zouden doden, wanneer hij zijn zoon, u dus, niet zou overgeven aan hen (CGVS, p.18). Er werd bijgevolg nooit gevolg gegeven aan hun bedreigingen. Anderhalve maand na uw vertrek verhuisden uw ouders en zussen naar Kabul (CGVS, p.6, 20). In de tijd tussen uw vertrek en de verhuis van uw gezin naar Kabul, kwamen er geen brieven meer van de taliban en kwamen ze niet opnieuw naar uw huis (CGVS, p.20). Na de verhuis van uw gezin naar Kabul, zou er geen informatie meer zijn omtrent verdere bedreigingen van de taliban (CGVS, p.20). U stelt dat u en uw familie geen contact meer zouden hebben met iemand in het dorp waar jullie woonden (CGVS, p.20). Hier ken echter geen geloof aan gehecht worden. Zo gaat uw vader af en toe nog in het geheim naar het dorp om de inkomsten van de gronden te innen (CGVS, p.6) en leven er nog steeds een maternale oom en tante, en een paternale oom in uw dorp van herkomst. Dat uw ouders bijgevolg geen enkel contact meer zouden hebben met iemand uit uw dorp in Bagram, is niet aannemelijk. Indien de taliban na de verhuis van uw gezin nog naar uw huis gekomen zouden zijn, of naar u op zoek waren geweest, kan verwacht worden dat verschillende personen uit het dorp uw ouders hiervan op de hoogte konden gebracht hebben. Het feit dat er geen nieuws kwam, ondermijnt enkel verder de geloofwaardigheid van de vrees in uw hoofde jegens de taliban. Voorts merkt het CGVS nog op dat indien uw ouders effectief naar Kabul verhuisd zijn, dit ten gevolge van eender welke reden kan geweest zijn. U toont op geen enkele manier aan dat uw ouders in Kabul gingen wonen omwille van de problemen die uw familie zou gekend hebben door de taliban. Verder ondervinden uw ouders ook in Kabul geen problemen meer door de taliban (CGVS, p.20). U haalt nog aan dat uw ouders niet vaak buitenkomen in Kabul uit vrees ook daar herkend te worden en bijgevolg problemen te ondervinden (CGVS, p.20). Er kan echter verwacht worden dat ze minstens voor noodzakelijke levensbenodigdheden het huis moeten verlaten. Dat ze hier bijgevolg in slagen zonder enige problemen, doet verder een afbreuk aan de door u voorgestelde vrees.

Volledigheidshalve kan hierbij nog worden vermeld dat uw verklaringen omtrent uw gedwongen rekrutering niet overeenstemmen met uit objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familie en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij wordt beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Een kopie van deze informatie werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara toont hoogstens uw nationaliteit en herkomst aan, hetgeen hier niet betwist wordt. De dreigbrief van de taliban werd supra reeds besproken. Er kan, zoals supra aangehaald, weinig geloofwaardigheid gehecht worden aan deze brief. De drie documenten omtrent het verblijf van uw broer (...) in de Verenigde Staten, namelijk de pagina uit zijn paspoort met een visum voor de Verenigde Staten, zijn rijbewijs en zijn verblijfskaart, staven louter het feit dat uw broer in de Verenigde Staten verblijft, hetgeen niet betwist wordt. De drie documenten bewijzen echter op geen enkele manier de problemen die zowel u, als uw broer gekend zouden hebben door de taliban. Ook de twee certificaten van de job van uw broer tonen de vrees voor vervolging in uw hoofde niet aan. Ze bewijzen louter de job van uw broer, waar niet aan getwijfeld wordt. Ook hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vaststellingen met betrekking tot de dreigbrief wijst verzoeker erop dat het een onschuldige vergissing betreft en dat de chronologie van de feiten nog steeds klopt. Dit doet echter niets af aan het feit dat de datum op de brief van de taliban dateert van 7 september 2017, hetgeen ongeveer drie maanden na het vertrek van verzoekers broer dateert, en niet tien tot twaalf dagen, zoals verzoeker beweerde. Aangezien de dreigbrief, de start was van verzoekers persoonlijke problemen met de taliban en hierin de link wordt gemaakt met het vertrek van zijn broer naar de Verenigde Staten kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker dit zeer accuraat in de tijd kan situeren en desbetreffend coherente verklaringen kan afleggen.

Het argument dat de taliban gewoon ongeduldig was en hem meteen wilden meenemen ter verschoning van de vaststelling dat de taliban verzoekers huis reeds binnenviel één dag na de afgifte van de dreigbrief overtuigt niet. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat de taliban in eerste instantie een brief sturen waarin ze verzoeker bevelen zich aan te sluiten bij hen, maar hem daarna niet enige tijd geven om tot deze actie over te gaan. Dit staat overigens in schril contrast met de vaststelling dat de taliban na deze inval nooit meer iets van zich lieten horen. Indien de taliban daadwerkelijk zo ongeduldig zijn om hem te pakken te krijgen dat ze onmiddellijk na het versturen van de dreigbrief zijn huis binnenvallen, kan minstens verwacht worden dat ze het huis grondiger zouden doorzoeken of de aanwezige personen zouden controleren. Het argument dat de taliban niet kon weten hoeveel dochters een gezin heeft, doet hieraan geen afbreuk. In de door verzoeker geschetste omstandigheden kan wel degelijk worden verwacht dat de taliban driester te werk zou gaan en zich niet zomaar laat afschepen.

Verzoeker voert voorts aan dat zijn verklaringen verkeerd werden vertaald en geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt te hebben verklaard dat hij toen hij anderhalve maand na zijn vertrek contact opnam met zijn vader en toen pas werd ingelicht over het feit dat het gezin naar Kabul was vertrokken.

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de door hem afgelegde verklaringen. Verzoeker antwoordde tijdens het persoonlijk onderhoud op de vraag waar zijn ouders op dit moment wonen dat zijn ouders het dorp verlaten hebben en richting Kabul zijn getrokken. Wanneer vervolgens gevraagd wordt sinds wanneer zij in Kabul wonen, antwoordt verzoeker *“Toen ik vertrok naar hier, een maand of anderhalve maand daarna, vertrokken ze en gingen naar Kabul.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Een dergelijk antwoord is niet voor interpretatie vatbaar. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers ouders een maand of anderhalve maand na zijn vertrek naar Kabul zijn vertrokken.

Waar hij thans stelt dat hij toen hij anderhalve maand na zijn vertrek contact opnam met zijn vader en toen pas werd ingelicht over het feit dat het gezin naar Kabul was vertrokken, is een *post factum* bewering van verzoeker die geen grondslag vindt in zijn eerdere verklaringen. De bewering dat er bij de vertaling iets is fout gelopen, vindt evenmin grondslag in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het onderhoud vlot is verlopen, dat er geen problemen zijn gerezen bij de vertaling en dat verzoeker zelf bevestigde de tolk goed te hebben begrepen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Ook werd er een kopie van de notities aan verzoeker en zijn raadsman overgemaakt zonder hierop enige opmerkingen te mogen ontvangen.

Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat de taliban na de inval waarbij zij verzoeker naar eigen zeggen dringend wilden rekruteren, nooit meer iets van zich lieten horen, hetgeen de geloofwaardigheid

van verzoekers asielrelaas wel degelijk ondermijnt. Verzoeker brengt geen enkel concreet en valabel element bij die aan de desbetreffend gedane vaststellingen afbreuk kan doen.

Waar verzoeker stelt dat de oorsprong van zijn vrees volledig bij de problemen van zijn broer ligt en de familieband voldoende is om verzoeker en de rest van zijn familie te bedreigen, maakt hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk. Zoals correct werd gesteld door de verwerende partij dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, waarin hij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, schromelijk faalt.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn broer een visum en verblijfspapieren voor de Verenigde Staten kreeg en dat dit bewijst dat de taliban verzoekers broer allerm minst als een low profile beschouwt, brengt verzoeker geen concreet en objectief gegeven naar voor op basis waarvan zijn broer naar de Verenigde Staten werd gebracht en verblijfsdocumenten kreeg. Hoe dan ook dient verzoeker aan te tonen dat hij persoonlijk problemen kreeg met de taliban, doch blijft hierin, zoals gesteld, in gebreke.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Logar, indeelt bij: *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Parwan, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance Note van december 2020, p. 145). Verder blijkt dat de provincie Parwan sedert 2013 wordt beschouwd als *“poppy-free”* (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 272).

In andere woorden, de provincie Parwan is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen.

De door verzoeker aangehaalde informatie is deels dezelfde als de informatie die door de verwerende partij werd gehanteerd in de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij niet naar recentere informatie verwijst over de provincie Parwan en het district Bagram moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing dateert van 21 december 2020 en dat de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie dateert van september 2020. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Meer nog verzoeker hanteert exact dezelfde informatie in het verzoekschrift.

De overige informatie van verzoeker, waaruit blijkt dat er meerdere raketten werden afgevuurd op de luchtmachtbasis in Bagram en dat er het hoofd van de snelweg politie in Parwan samen met drie politieagenten overleed door een bembom ligt in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota van 11 mei 2021 werd bijgebracht.

Uit de informatie die verzoeker bijbrengt blijkt weliswaar dat de militaire luchthaven meermaals het doelwit was van de taliban en dat hoofdzakelijk Amerikaanse troepen en veiligheidspersoneel wordt geviséerd, zoals ook blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier en aangehaald in de

aanvullende nota, doch hieruit blijkt niet dat de nabijgelegen dorpen, waaronder ook dat van verzoeker, tevens worden geraakt, een doelwit zijn, noch dat burgers hierbij worden geviséerd. Verzoeker verklaarde weliswaar dat er in zijn dorp huizen werden vernield, maar gaf hierbij tevens te kennen dat er geen burgerslachtoffers vielen. Hoe dan ook brengt verzoeker geen concrete en objectieve informatie bij die de beweerde aanvallen op zijn dorp zouden kunnen ondersteunen

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Bagram, gelegen in de provincie Parwan dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Het district wordt omschreven als “*gouvernement controlled*”, zoals verzoeker ook zelf aangeeft in zijn verklaringen tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Notities van het persoonlijk onderhoud p. 10), gezien hij stelt dat het district door de overheid wordt gecontroleerd. Het geweld is er doelgericht van aard en specifiek wordt de luchtmachtbasis, militairen, politie en NDS-personeel geviséerd. Intern ontheemden uit de provincie Parwan zoeken bescherming in de provincie zelf en de provincie is ook een toevluchtsoord voor ontheemden uit andere Afghaanse provincies die zelfs het meest hun toevlucht zoeken in het district Bagram.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Parwan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF